

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

ISLÀNDIA

Lluïsa Cunillé

05/10/17
— 05/11/17

Funció amb
audiodescripció
i subtítolació
21 i 22/10/17

Sala Petita
+16 anys

Durada
2 hores,
sense entreacte

#islàndiaTNC
#epicentrecunillé

Direcció
Xavier Albertí

Escenografia
Max Glaenzel

Il·luminació
Ignasi Camprodon

Vestuari
Maria Araujo
Marian García

So
Lucas Ariel Vallejos

Caracterització
Àngels Palomar

Vídeos
Maria Andreu
Júlia Genís
Max Glaenzel

Ajudant de direcció
Albert Arribas

Ajudant
d'escenografia
Josep Iglesias

Alumna en pràcti-
ques del grau d'arts
escèniques de
l'Escola Universitària
ERAM
Diana Sofia Muñoz

Alumnes en pràcti-
ques del Màster en
disseny escenogràfic
d'ELISAVA
Elodie Chiper
Anna Gil

Construcció
d'escenografia
Taller Jorba-Miró, Scp

Confecció de vestuari
Sombrerería Mil
I.T.

REPARTIMENT

Jordi Oriol
Home

Paula Blanco
Jove

Abel Rodríguez
Noi

Oriol Genís
Metge

Joan Anguera
Viatger

Lurdes Barba
Dona gran

Albert Prat
Robinson

Joan Carreras
Delamarche

Albert Pérez
Client

Àurea Márquez
Mare

Producció
**Teatre Nacional
de Catalunya**

Agraïments
Punto Blanco
Horacio Ruben Sosa
Joan Carreras Glaenzel
Pako Álvarez
Helena Font

Vols saber-ne més?

Escaneja el codi QR o ves a www.tnc.cat
i hi trobaràs materials complementaris i altres
enllaços d'interès:

Presentació del director, Xavier Albertí.

Enric Juliana, *Viatge al centre de la crisi*,
pròleg a *Islàndia*. Arola Editors/TNC 2017.

—

Text publicat: Arola Editors i TNC
(En venda a les taquilles del TNC
i a www.tnc.cat)

NOU! LLIBRET D'ESTRENA 3 €
En venda al personal de sala mentre
l'espectacle estigui en cartell

Clubs de lectura "Llegir el teatre"
TNC/Biblioteques públiques de Catalunya

Xavier Albertí,
Director

Islàndia és una de les millors obres de la Lluïsa Cunillé. Això vol dir que també és una de les obres majors del teatre català. Perquè la Lluïsa, de qui he tingut la sort de poder conèixer a fons el seu univers des dels inicis, és una de les veus més interessants del teatre contemporani.

La Lluïsa ens ofereix una segona oportunitat per escoltar el trasbals de la crisi.

En aquest viatge islandès, l'autora hi planteja un retrat col·lectiu, que disseciona les arrels profundes dels trasbalsos que han sacsejat el nostre món durant els últims

deu anys, sense renunciar a escoltar —amb una humanitat impressionant— les raons individuals, diferents, contradictòries, de cada personatge amb qui ens podem creuar durant aquest periple al centre de la crisi d'una societat segrestada per les dinàmiques econòmiques.

Unes dinàmiques econòmiques en què tot gira entorn de la confiança en el «valor» inesquivable d'uns símbols abstractes —els diners— capaços de crear un imaginari global, amb tota mena de jerarquies a petita i gran escala, que sovint són terriblement violentes i alhora fortament llamineres.

Amb la seva saviesa, la Lluïsa ens proposa que, abans d'emprendre aquest viatge tan profund, tornem a tenir quinze anys. Ens situa en la que va ser, probablement, la primera gran frontera de la nostra vida, un moment vital fonamental per a cadascú de nosaltres, en el qual vam decidir tantes coses sense potser saber-ho, i en el qual segurament vam començar a renunciar —per activa o per passiva— a ser aquella persona que volíem ser.

Amb la seva saviesa, la Lluïsa ens ofereix una segona oportunitat per escoltar —amb la major humanitat— els trasbalsos de la crisi, i emprendre un viatge a les arrels on estan en joc els fonaments de la nostra identitat.

Viatge al centre de la crisi

L'any 2008 Islàndia va petar. Va ser un dels primers ploms a saltar com a conseqüència de la intoxicació massiva del sistema financer internacional. Fem memòria. Tot va començar amb les hipoteques enverinades dels Estats Units. Amb el vist-i-plau del president Bill Clinton, els bancs nord-americans havien obert línies de crèdit a persones d'escassa solvència econòmica per tal que poguessin comprar el seu habitatge. Hipoteques d'alt risc, amb una quota més elevada que la d'un crèdit personal. Negoci i política. Una operació que volia eixamplar les fronteres psicològiques de la classe mitjana nord-americana, ja que la propietat de l'habitatge, encara que l'hagis de pagar escarrassadament, sempre serà signe de prosperitat i progrés. Diguem-ho tot, Clinton també volia eixamplar les fronteres electorals del Partit Demòcrata nord-americà.

Tot anava bé. Els pobres pagaven les quotes, les immobiliàries venien apartaments arregladets i els bancs empa-

quetaven els crèdits *subprime* amb altres productes financers i els col·locaven en el mercat internacional. Bancs europeus i d'altres indrets del món compraven aquests paquets sense saber què hi havia dins, com si fossin capses sorpresa de la nit de Sant

Islàndia va ser un dels primers ploms a saltar per la intoxicació del sistema financer.

Joan. Cap regulació específica els obligava a donar més informació. Les principals agències de *rating* donaven bones qualificacions a aquests productes sofisticats. Compreu-los, no hi ha cap problema. La roda anava girant perquè en el món de les finances tot va bé mentre hi ha confiança. Un dia la Reserva Federal dels Estats Units va apujar els tipus d'interès.

Immediatament van anar cap amunt les quotes de les hipoteques i al cap de poc temps va començar a augmentar el nombre de morosos. Es jugava al límit, com sempre li agrada fer al capitalisme. El mercat de l'habitatge havia anat perdent valor després de l'esclat inversor posterior als

atemptats de l'11 de setembre del 2001. Sempre la mateixa història: la por i la confiança en lluita. Els habitatges valien menys, els morosos anaven en augment, els embargaments eren cada cop més freqüents, les immobiliàries tancaven i finalment la crisi de confiança va saltar a la borsa. Què carai hem estat venent? El circuit financer internacional estava infestat de paquets tòxics difícils d'identificar. Els balanços dels bancs europeus i d'altres països del món que

L'eufòria és contagiosa. La depressió també.

havien comprat *delicatessen* nord-americanes estaven sota sospita. Ningú sabia la veritat dels seus comptes. La crisi de confiança anava en augment. Cap banc es refiava dels altres. I va petar Islàndia.

A Islàndia no s'hi construïen gaires pisos. Fa fred, molt fred, i tothom ja té casa. Els seus 330.000 habitants –poc més que la població de l'Hospitalet de Llobregat– vivien raonablement bé, confiats en el bon rendiment dels estalvis al banc. Els hi ho pagaven molt bé. Van arribar a oferir-los el 15% d'interès. Amb els estalvis de tres-centes mil persones del bell nord glaçat i els beneficis de la pesca del bacallà no es pot aixecar un

imperi financer, però els bancs islandesos van voler jugar fort a la gran ruleta del món. L'eufòria és contagiosa. La depressió, també. Ja que el mercat domèstic era petit, els bancs d'Islàndia, sotmesos a una regulació molt laxa des del 2001, van finançar la seva expansió amb crèdits del mercat interbancari i van captar dipòsits a l'exterior. L'eufòria fabrica eufòria. Els islandesos també es van voler endeutar. Cap a l'any 2007, el deute dels islandesos era equivalent al 213% de la renda disponible. I els que no s'endeutaven tenien els diners ben guardats al banc: un 15% d'interès! Els bancs islandesos eren una llaminadura per a molts inversors europeus ja que el tipus màxim a la zona euro era del 4%. (El 5% al Regne Unit). Posseir un compte amb corones islandeses en un banc de Reykjavík l'any 2007 era com tenir terra a L'Havana.

La massa monetària va créixer de manera espectacular. La bola es va fer molt grossa i aleshores la desconfiança va trucar a la porta. Ja que els bancs internacionals no es refiaven de ningú, els inflats bancs islandesos van començar a tenir greus dificultats per a refinançar-se. Els

van tancar l'aixeta. El Banc Central d'Islàndia no tenia prou recursos per garantir el deute dels bancs privats. El sistema bancari islandès va col·lapsar la tardor del

A Islàndia hi ha la porta que ens condueix al centre narratiu de la crisi.

2008. Va ser una de les fallides més grosses de la història si es pren com a referència el modest volum de l'economia islandesa. Els tres bancs principals del país van ser nacionalitzats i el govern va haver de demanar ajut al Fons Monetari Internacional, mentre es negociava un gran crèdit amb Rússia, que va posar els pèls de punta a l'OTAN. (Islàndia té una posició geomilitar molt interessant a l'Atlàntic nord. La base de l'OTAN al port de Keflavík, molt a prop de Reykjavík, va tenir un paper important en el control de les operacions aèries i navals soviètiques i ara vigila els moviments de la flota russa del nord, amb base a Murmansk).

Es van congelar els dipòsits bancaris i això va provocar una monumental batalla jurídica amb el govern britànic. Més

de 300.000 britànics, l'equivalent de la població islandesa, tenien comptes molt ben remunerats als bancs d'Islàndia. El primer ministre Gordon Brown va arribar a invocar la legislació antiterrorista per congelar els actius del banc islandès Landsbanki al Regne Unit. Els islandesos van sortir al carrer protestant contra els bancs, contra el govern (que va dimitir

a començaments del gener del 2009) i contra el mateix Parlament. Islàndia va petar i va esdevenir un dels grans símbols de la primera gran crisi del segle XXI. [...]

Heus aquí com el moviment de la cua d'un bacallà a les costes d'Islàndia va acabar provocant l'enfonsament de l'economia grega, que els estalviadors alemanys es van negar a finançar amb crèdits extraordinaris, tot i compartir la mateixa moneda. La bafarada de vapor d'un guèiser islandès va accelerar la ruïna de moltes caixes d'estalvi espanyoles.

Islàndia va esdevenir un símbol.

Islàndia, bell nord glaçat, és metafòrica. Jules Verne, gran escriptor d'aventures, va imaginar que a Islàndia hi ha la porta que condueix cap al centre de la Terra, on fa molta calor, la vegetació és immensa i els dinosaures són temibles. La porta misteriosa es troba a l'interior del volcà Snæfellsjökull, va escriure Verne a l'emocionant *Viatge al centre de la Terra*.

A Islàndia hi ha la porta que ens condueix al centre narratiu de la crisi. Així ho ha entès Lluïsa Cunillé amb aquesta obra lúcida en la que un jove islandès marxa cap a Nova York per cercar-hi la seva mare. Un viatge trist, anguniós i incert en què cada episodi és una baula de la cadena de desconfiances.

ACTIVITATS — ISLÀNDIA

Conversa amb Xavier Albertí

Lectures escèniques

Bibl. Guinardó – Mercè Rodoreda

09/10/17, 19 h

Activitat gratuïta

Cinema

Cicle Per amor a les arts

Amerika Klassenverhältnisse,

dir. Straub-Huillet (1984)

Filmoteca de Catalunya

10/10/17, 17 h

Entrada individual: 4 €

www.filmoteca.cat

Presentació de publicacions

Islàndia i Teatre reunit (2007 – 2017),

de Lluïsa Cunillé

A càrrec de Xavier Albertí

Llibreria Nollegiu

16/10/17, 19 h

Activitat gratuïta

Col·loqui amb Enric Juliana

TNC, Sala Petita

20/10/17, després de la funció

Activitat gratuïta

Lectura

Boira, de Lluïsa Cunillé

Direcció: Xavier Pujolràs

TNC, Sala Petita

24/10/17, 20 h

Activitat gratuïta

PROPERES ESTRENES

19/10/17 — 26/11/17

Desig sota els oms

Eugene O'Neill

Sala Gran

26/10/17 — 29/10/17

Après moi, le déluge

Lluïsa Cunillé i Miquel Ortega

Sala Tallers

16/11/17 — 26/11/17

Parlàvem d'un somni

Pasqual Maragall i Maria Aurèlia Capmany

al carrer Mallorca de Barcelona

Versió lliure de Jordi Coca a partir d'una

conversa transcrita per Xavier Febrés

Sala Tallers

CAFETERIA RESTAURANT DEL TNC

Àmplia varietat de *montaditos* i entrepans. Tapes postfunció per compartir que canvien segons mercat. En els espectacles amb entreacte, menú Express, Bon Vivant i Bon Vivant Vegà per trobar-s'ho tot a punt a l'entreacte (imprescindible reserva prèvia). Reserves: 933 065 729.

SINGULARIS

Foto portada: David Ruano
Fotos interior: May Zircus
Disseny: Forma
DL B 23605-2017

Patrocinador

Damm
Fundació

Protectors

Obra Social "la Caixa"

Sabadell
Fundació

FUNDACION
ACS

Benefactors

Coca-Cola

Cualtis

Gramona

LA VANGUARDIA

Col·laboradors

RED
ELECTRICA
DE ESPAÑA

abertis

GOETHE
INSTITUT

Catalunya
DENOMINACIÓ D'ORIGEN

COMSA
CORPORACIÓN

Port de Barcelona

MARC MARTÍ

serunion

ASER
AGROPECUARIA

ESTEVE

el Periódico

NOSUS
CAJEROJA

CANDELAS

EL PUNT AVUI+

MONTIBELLO
EXPERIENCE BEAUTY

a
BYALCHI

RAC1